Az Atya, Fiú, Szentlélek nevében! Ámen. Fcs, Szfvár, 2026. október 25. Bibliavasárnap Mk 12:28-34.

Kegyelem nékünk és békesség Istentől, a mi Atyánktól, és az Úr Jézus Krisztustól! Ámen.
Kedves Testvéreim!
Azért ment oda ez az írástudó Jézushoz, mert hallotta, hogy jól megfelelt ellenfeleinek. Jézusnak tehát vannak ellenfelei, sőt ellenségei. Vannak, akik nem akarják elismerni hatalmát, akik el akarnak bennünket bizonytalanítani, hogy Ő a mi Istenünk, egyedül Ő. Nem névvel nevezhető személyekre gondolok, hanem ahogyan Pilinszky János fogalmaz: *Azt hiszem, hogy szeretlek, lehúnyt szemmel sírok azon, hogy élsz, de láthatod, az istenek, a por meg az idő, mégis oly súlyos buckákat emel közéd s közém…*. Ezek a súlyos buckák, a por meg az idő, a tér, az elröpülő idő, az időlegességünk, a távolságaink – amelyek köztünk vannak – ezek emelnek súlyos buckákat, ezek akarnak benünket elbizonytalanítani attól, hogy Jézus valóban a mi Urunk és Istenünk. Az időhiány, hogy rohanunk egyik alkalomról a másikra, hogy örülünk, ha levegőt veszünk, és nincs időnk egymásra, a csendre, az igére – hogy feltöltsön. Olyanok vagyunk, mint *az egyszeri gazda az árokparton, aki nagy lobbal kaszált, de nem fogott a kasza éle. Gazd' uram, ki kellene fenni azt a kaszát, gyorsabban menne! Nem érek rá én arra, fiam, kaszálnom kell.*
És el akar bizontalanítani bennünket a betegség és a halál. Hogy vagyunk, és mik vagyunk – pedig mi minden voltunk… és lehettünk volna, de nem lettünk, és már nem is leszünk. És nem tart meg emlékezetében minket semmi – sem kő, sem fénykép. Füst Milán mondat vershősével aisküloszi átkot arra, aki tette, hogy így meg kell az embernek öregedni! Por meg az idő – ami eltakarja Jézus hatalmát.
Jézusnak vannak ellenfelei, akiknek akkor Jézus jól megfelelt, ahogy idézte a mózesi törvény nagy hitvallását: Halld meg, Izráel. Akkor szavakkal válaszolt, valójában egész életével felelt nekik, amikor a minket elválasztó súlyos buckákat, a tér és idő korlátait átlépte, amikor közénk jött erre a földre, amikor magára vette elesettségünket – ő maga lett elesetté, ahogy vitte a keresztet. Amikor beállt velünk a sorba, hogy Keresztelő János mossa meg bűneiből – pedig bűntelen. Megfelelt ellenfeleinek Jézus, amikor magára vette Isten-nélküliségünket, amikor a kereszten kimondta: Miért hagytál el engem. Jézus felelt ellenfeleinknek, és elnémította őket: mert íme, Isten Fia, az élő, az Örökkévaló, aki által teremtetett a mindenség, aki minden élet forrása – ő függött a kereszten, őt fektették sírba. Hogy bizonyosak legyünk abban, hogy az Úr a mi Istenünk, egyedül az Úr.
Hogy Őbenne még halálunk ellenére is, még tudatunk elvesztése ellenére is azok vagyunk, akiknek teremtett: Isten gyermekei, választottai, szerettei.

Az Úr a mi Istenünk, egyedül az Úr! Hív és vonz minket a gazdagság, kényelem, szabadság – de egyedül a szeretet ad életértelmet nekünk. Egyedül az Úr – aki szeretetből és szeretetre teremtett, aki éppen szenvedésével és halálával jelenvalóvá tette szeretetét, aki ennyire kötődik hozzánk, ennyire ragaszkodik hozzánk, hogy még élete sem drága. Egyedül az Úr a mi Istenünk.

S ahogy Jézus megválaszol az írástudó kérdésére, senki nem meri őt kérdezni. Elhallgat minden vádlója – és elhallgatunk mi is. A csodálat, az imádat, az áhítat hallgatása ez. ÉS a reménységé, hogy ez a vertikális szeretet, amely a csendben hallható, valamiképpen horizontális, látható szeretetté válik bennünk. Ámen.